

РЕШЕНИЕ

№ 15062

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 35 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РУМЯНА М. НАЙДЕНОВА

при участието на секретаря СОНЯ Д. КОНСТАНТИНОВА
като разгледа докладваното от РУМЯНА М. НАЙДЕНОВА Гражданско дело
№ 20221110123145 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от С. И. Д. против В. И. К..

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 10 000 лв., представляваща частична претенция от 30 000 лв. за причинени неимуществени вреди вследствие подадена от ответника тжба, с която е иницирано наказателно производство, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на присъда по НОХД № 14763/2013 г., 8 състав, НК по описа на СРС – 05.05.2017 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Поддържа, че ответникът подал частна тжба, в която твърдял, че С. И. Д. е извършил престъпления по чл. 148, ал.2 вр. ал.1, пр.3 вр. с чл.26, ал. 1 НК и по чл. 148, ал. 2 вр. с ал.1 и т.2 от НК вр. с чл. 26, ал. 1 НК. В тжбата се излагали твърдения, че ищецът изложил пред медиите и в социалните мрежи редица опозоряващи твърдения за ответника и че го е набедил в извършването на престъпления по повод и при изпълнение на служебните му задължения. Излага подробно факти във връзка с тжбата. По депозираната частна тжба пред СРС било образувано наказателно производство – н.ч.д. № 14763/2013 г., 8 състав, което продължило 3 години. Била постановена оправдателна присъда от първата съдебна инстанция през 2016 г. След подадена жалба било образувано ВНЧХД № 3080 по описа на Софийски градски съд за 2016 г. С решение от 05.05.2017 г. СГС потвърдил първоинстанционната присъда. За период от четири години неоснователно и неправомерно бил подсъдим по наказателно дело. През този период ищецът бил под стрес и напрежение, който като управител и представляващ две работещи търговски дружества, бил поставен в положението на подсъдим без да е извършил деянията, за които е съден. Изцяло се променил начинът му на живот, не бил достатъчно ефективен в работата си, която намаляла. Изживял дълбоко несправедливите обвинения срещу него и това разстроило психиката му и

оставило траен отпечатък върху ежедневието му. Случаят станал достояние на медиите и на С. И. Д. се наложило да дава обяснения и да се защитава срещу нападки срещу него в публичното пространство. От случващото се, особено от разпространението на информация в ефирното и в интернет пространството, ищецът станал още по-неспокоен, притеснителен, изгубил увереността и самочувствието си, което повлияло на действията и постъпките му, както в личен, така и в професионален план. Несигурността за бъдещето го карало да бъде пасивен, да не започва нови проекти, намалели и преустановил отношенията с някои от контрагентите си. Не смеел да създаде семейство, тъй като не знаел какво ще се случи с него и как ще продължи животът му. Неизвестността го плашела, правела го по-лабилен психически, не можел да спи добре, вземал успокоителни, често изпадал в състояния на депресия, страх и неувереност. Изпитвал чувство за срам, че е подсъдим, което го накарало да преустанови голяма част от социалните си контакти, затворил се в себе си. Загубил авторитета си сред своите колеги и контрагенти. През периода на воденото срещу него наказателно производство, ищецът преживял емоционален и психически стрес. Това рефлектирало и върху физическото му здраве, като същият получавал паник атаки, налагало му се да пие леки успокоителни, както и лекарства срещу безсъние. Подадената срещу него тъжба от ответника засегнала личното му достойнство, честта и самооценката му. Все още не можел да се възстанови напълно от преживяното. Поради факта, че оправдателната присъда била влязла в сила на 05.05.2017 г. за него възникнало правото да потърси отговорност от автора на частната тъжба – В. И. К., с която е иницирано наказателното производство и в него било установено, че същата е неоснователна и набеждавала С. И. Д. в извършени престъпления.

Ответникът, в срока по чл. 131 ГПК, е подал отговор на исковата молба. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Продължителността на воденото съдебно производство не зависела от волята на страна по него, поради което и претенцията на ищеца за забавяне на производството не можело да се вмени на ответника. Оспорва иска, както по основание, така и по размер. С частната тъжба на ищеца не били причинени никакви вреди. Завеждането на дело пред компетентен съд за претендирано от някого право не представлява деликт, тъй като завеждането на дело не е противоправно деяние. Продължителността на воденото съдебно производство не следва да се вменява във вина на която и да е от страните по делото. Излага подробно факти относно обстоятелствата, на които се основава иска, по повод подадената тъжба. Излагат се и подробни данни за развитието на първоинстационното наказателно производство.

Оспорва твърденията на ищеца, че воденото срещу него НЧХД № 14763/2013 г., 8 състав, СРС, образувано по тъжба на ответника му е причинило безпокойство и душевен дискомфорт, емоционален и психически стрес. Срещу ищеца преди образуването по тъжбата наказателно производство, били заведени множество граждански и наказателни дела, по които били постановени присъди и решения. Ответникът не можел да носи отговорност за това, че ищецът преживявал негативни емоции от водени срещу него дела за претенции на граждани, закупили от С. Д. имоти и завели срещу него дела, както и не

можел да носи отговорност за повдигнатите от прокуратурата обвинения и образуваните срещу С. Д. наказателни производства. Претендира разноси.

Софийски районен съд, след преценка на всички доказателства и доводи на страните съгласно чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Като доказателство по делото е представена частната тъжба, подадена от ответника срещу ищеца, в която К. посочва, че Д. е извършил престъпления по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

Видно от представената по делото присъда № 929/17.02.2016г. по НЧХД № 14763/2013г. Д. е бил признат за невиновен в това, че за периода от 07.05.2013г. до 16.05.2013г. с подадени десет жалби и сигнали до различни държавни органи е разгласил позорни обстоятелства и приписал престъпления по отношение на К., в качеството му на длъжностно лице, при и по повод изпълнение на службата му. Присъдата е било изцяло потвърдена с решение от 05.05.2017г. по ВНЧХД № 3080/2016г. на СГС, IX с-в. Водените наказателни производства са приложени към настоящето дело.

Като доказателство по делото е прието свидетелство за съдимост от 18.08.2022г., видно от което С. Д. не е осъждан.

Представено е удостоверение от 24.11.2022г., издадено от ПРБ и удостоверение от 24.11.2022г. от СРП за водени срещу С. Д. наказателни производства, както и удостоверения, издадени от СГС и СРС за водени срещу Д. и представляваните от него филми „фирма” ЕООД и „фирма” ЕООД дела.

По делото е разпитан свидетелят В. Цв., която твърди, че знае за воденото наказателното производство още от 2013г. Според свидетеля делото се водило по повод спор между ищеца и ответника за незаконен строеж. По време на производството Д. се чувствал притеснен, тъй като това се отразявало на бизнеса му. Във връзка с делото имало репортажи по телевизията, с което се дало гласност и много от колегите му се отдръпнали от работния процес. Търговската дейност на Д. започнала да замира. Д. не й е споделял да е използвал обидни квалификации по отношение на К.. Не знае за водени други дела срещу Д..

Св. И. Л. твърди, че знае за воденото дело от К. срещу Д.. Същото било водено по повод възникнали противоречия между тях, тъй като Д. считал, че строежът е построен в отклонение на строителните норми. К. бил готов да издаде акт № 15 за сградата, а Д. не бил съгласен с приемането й преди отстраняване на недостатъците. Д. започнал да търси съдействие от различни органи и институции, сезирал и медиите. К. завел срещу него дело за клевета, което продължило 4 години на две инстанции. Д. бил оправдан. Д. изживял сериозни притеснения, тъй като много от хората, с които работил започнали да се отдръпват от него. Останал сам и не можел да продължи строежа, което довело до силен стрес. Споделял със свидетелката, че не може да спи, да се храни. След завеждане на делото

жената, с която Д. живеел на семейни начала, го напуснала. Приятелите на Д. също се отдръпнали. Бизнесът и личния му живот се сринали. Знае, че срещу Д. е водено и друго дело, но не знае за какво е. Свидетелката е била адвокат на Д. по лични въпроси, за самия строеж, договори със строители. Д. ѝ споделял, че от воденото срещу него от К. дело е бил притеснен. Знае, че е имало и други дела, но не знае дали и от тях е бил стресиран. Д. ѝ е споделял, че всички водени срещу него дела са приключвали с оправдателна присъда.

Разпитана св. Ст. Б. поддържа, че е имала контакти с К. във връзка с работата. Есента на 2013г. била ангажирана като адвокат от собственици на сграда. Собствениците ангажирали свидетелката с делото, която същата образувала от тяхно име. Били се скарали с Д. и пуснали жалба срещу него, заради това, че е премахнал покрива на сградата. Имало и административни дела във връзка с това, че двете фирми – инвеститори на обекта, твърдели, че строежът е незаконен. Било установено, че сградата е законна.

По делото е разпитана св. С. М., която твърди, че през 2013г. е работила като експерт към ДОСК на СО. Към този момент и до 2019г. К. бил неин директор. Д. ѝ е познат във връзка с преписка, по която свидетелката работила от 2011г/2012г. до 2014г. Преписката започнала във връзка с искане на собственици в сграда за подписване на акт № 15. Искането било отправено във връзка с несъгласието на Д. да подпише акт № 15. Жалбата била подадена от всички собственици, с изключение на Д.. В резултат на контролно геодезическо заснемане било установено, че не се установяват съществени отклонения. Жалбите от Д. били многобройни. Д. искал СО да издаде заповед за незаконен строеж и сградата да бъде премахната. В подадените от Д. жалби се съдържали твърдения, че К. е корумпиран, издава документи с невярно съдържание, прикрива престъпления и др. Оказало се, че са водени наказателни дела от частен характер във връзка с отправени заплахи от страна на Д. срещу участници в строителния процес.

Други доказателства не са ангажирани по делото в предвидените от процесуалния закон преклузивни срокове.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

За да бъде осъществен фактическият състав на неправомерното увреждане по чл. 45 ЗЗД следва да се установи при условията на кумулативност, че е налице осъществено противоправно деяние /действие или бездействие/, вина, вреда и причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди, като вината се предполага до доказване на противното.

В исковата молба ищецът твърди, че вредите произтичат от водено от К. срещу Д. наказателно производство.

Подаването на жалба до определен орган само по себе си не може да е основание да се ангажира отговорността на подалия жалбата. В Решение №201/06.01.2020 по дело №3973/2018 на ВКС, ГК, IV г.о., съдът е приел, че съгласно разпоредбата на чл. 45 от КРБ гражданите имат право на жалби, предложения и петиции до държавните органи. Наред с

това по силата на чл. 56, изр. 1 от КРБ всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени негови права или законни интереси, като съгласно чл. 117, ал. 1 от КРБ, тази защита може да бъде осъществена и по съдебен ред. Защитата на правата или интересите на гражданите по съдебен ред може да бъде осъществявана както по гражданскоправен или административноправен ред, така и по наказателноправен такъв. Възможността за подаване и поддържането на жалба представлява признато от закона право и само по себе си подаването ѝ не е противоправно действие, което да обуслови отговорност на настоящия ответник за вреди, причинени на ищеца.

В Решение № 758/11.02.2011 г. по гр.д.№1243/2009 г., IV г.о., постановено в производство по чл.290 ГПК, на допуснатия до касационно обжалване въпрос „Съставлява ли упражняването на законоустановената възможност за подаване на жалба до съответния компетентен орган противоправно поведение?“ е даден следният отговор: „Носителят на едно субективно право е свободен да прецени дали и кога да го упражни или въобще да не го упражни. Затова упражняването на материално и процесуално право поначало е правомерно. Това обаче не изключва възможността за злоупотреба с право. Злоупотребата с право е противоправна, тя е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл.57, ал.2 от Конституцията), но също и в противоречие с интересите на обществото (чл.8, ал.2 ЗЗД). Отговорността за вреди от злоупотреба с право по правното си естество е деликтна и противоправността се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право, като доказването на недобросъвестността е в тежест на пострадалия. И при злоупотребата с право вината на дееца се предполага до доказване на противното, но вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца към деянието (както в наказателното право), а неполагане на дължимата (от добрия стопанин или добрия търговец) грижа.”

Ето защо, само по себе си оправдателната присъда, не е достатъчна да обоснове извод за противоправното поведение на ответника. Гражданите имат право да се обръщат към надлежните органи и да излагат обстоятелства, които са им известни. Жалбоподателят е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени.

Противоправност обаче може да възникне в случаите, когато правото се упражнява недобросъвестно, т. е. когато е налице злоупотреба със същото по чл. 57, ал. 2 от КРБ. Обстоятелството дали правото на жалба е упражнено добросъвестно или недобросъвестно не е поставено в зависимост от крайния резултат на съответното производство, тъй като законът не е свързал съществуването на правото с изискването твърдяното с жалбата действително да е било извършено и то от ответника. Затова правото на жалба ще е упражнено добросъвестно, когато жалбоподателят го упражнява с убеждението, че то съществува. В този случай няма да е налице недобросъвестност, ако впоследствие се окаже, че автор на сигналите и жалбите, за които се е водело наказателното производство, не е ищецът по настоящето дело. Незнанието на тези обстоятелства от жалбоподателя, независимо дали се дължи на извинителни или неизвинителни причини, изключва недобросъвестността при упражняване на правото на жалба.

Така в решение № 53/04.04.2018г. на ВКС по гр. д. № 1913/2017г., III ГО, е допуснато касационно обжалване на основание чл.280 ал.1 т.3 ГПК по въпроса представлява ли депозирането на частна тъжба единствено и само реализация на субективно право или при излагане по нея на неверни факти и обстоятелства може да представлява злоупотреба с право, т.е. противоправно поведение, което може да причини вреди. По така поставеният въпрос съдът приема, че жалбоподателят е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. Злоупотреба с право (т.е. противоправно поведение) е налице, когато жалбата не е отправена с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да бъдат взети необходимите мерки, а когато жалбоподателят знае, че те са неверни, и подава жалбата, за да навреди другиму или за да накърни друг обществен интерес. В този смисъл е налице и практиката на ВКС /реш.№.758/11.02.11 по г.д.№.1243/09, IV ГО, реш. №.245/05.11.14 по г.д.№.1734/14, III ГО/.

Съгласно приетото в решение №201/06.01.2020 по дело №3973/2018 на ВКС, ГК, IV г.о. злоупотребата с правото обуславя противоправността на действието на носителя на правото и възможността от същия да бъде търсена отговорност за причинени при упражняването на правото вреди на трети лица. Злоупотребата с правото обаче не е равнозначна на вината, поради което и не се предполага по силата на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, а тъй като има отношение към противоправността на действието, трябва да бъде доказано, наред с причинната връзка и вредите, от лицето което претендира обезщетение за претърпени вреди.

За да може да бъде ангажирана деликтната отговорност на ответника трябва да бъде установено, че действията му по подаване на тъжбата, въз основа на която е било образувано наказателното производство са извършени при злоупотреба с право. Такива обстоятелства обаче не са установени. Нещо повече, от страна на ответника не се и твърди злоупотреба с право. Показанията на разпитаните по делото свидетели Цв. и Л. се отнасят до претърпените от ищеца вреди, но от тях не може да бъде направен извод за извършена от ответника злоупотреба с право.

Самото постановяване на оправдателна присъда не е равнозначно с извършена от К. злоупотреба с право при подаването на тъжбата. С оглед на посоченото по делото не са събрани доказателства, установяващи извършена от ответника злоупотреба с право при подаването на частната тъжба, въз основа на която е било образувано наказателното производство против ищеца, поради което не е установена противоправност на действията му. В този смисъл и решение № 201/06.01.2020 по дело №3973/2018 на ВКС, ГК, IV г.о.

В случая въз основа на събраните доказателства не може да се направи извод за това, че подавайки тъжбата, ответникът е действал недобросъвестно, като поведението му е било насочено изключително към увреждане интересите на ищеца. Липсват каквито и да е доказателства в тази насока. Както беше посочено, разпитаните свидетели сочат единствено търпените от ищеца неимуществени вреди. Не са събрани никакви доказателства за противоправното поведение на ответника, освен присъдата на СРС и решението на СГС, с което се потвърждава първоинстанционния акт, което само по себе си не може да обоснове

извод за противоправност, поради посочените по – горе съображения. Видно от събраните по делото доказателства, ищецът по настоящето дело е бил оправдан, тъй като във воденото наказателно производство не се е установило по категоричен начин, че именно той е авторът на подаваните жалби/сигнали. Ето защо, недобросъвестно поведение на ответника би имало, ако подавайки тѣжбата, ответникът е бил със съзнание, че ищецът не е подавал жалбите и сигналите срещу него, респективно не е автор на волеизявленията в тях, и че той е подал тѣжбата само за да навреди на ищеца. Такива изводи въз основа на събраните по делото доказателства не могат да се направят.

В конкретния случай, събраните по делото доказателства не установяват ответникът да е знаел, че обстоятелствата са неверни, както и наличието на посочената специфична цел, т.е. тѣжбата да е подадена единствено с намерение за увреждане на друг правен субект.

Ето защо, само поради липсата на противоправно поведение, искът за неимуществени вреди следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, без да се обсъждат останалите предпоставки за уважаване на иска по чл. 45 ЗЗД.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи и, че видно от изисканите справки срещу ищеца са водени и множество други дела. Видно от представената от СРП справка в периода на воденото срещу Д. НЧХД срещу него е имало образувани и други производства, поради което дори да е търпял вреди, изразяващи се в стрес, притеснения, негативно отражение в професионалната му сфера, от воденото от К. НЧХД, то същите не може да бъдат ясно разграничени от настъпилите такива следствие на водените срещу Д. други дела.

С оглед отхвърляне на иска, съдът не следва да обсъжда направеното от ответника възражение за давност, като само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че същата започва да тече от датата на окончателното влизане на присъдата в сила.

По разноските

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер общо на 2040 лв., от които 2000 лв. за адвокатско възнаграждение, 30 лв. депозит за свидетел и 10 лв. държавна такса за съдебни удостоверения.

По изложените съображения Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. И. Д., ЕГН *****, с адрес (град), (адрес) срещу В. И. К., ЕГН *****, с адрес (град), (адрес) иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД за сумата от 10000 лв., частичен иск от общо 30000 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 05.05.2017г. до датата на окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА С. И. Д., ЕГН *****, с адрес (град), (адрес) да заплати на В. И. К., ЕГН *****, с адрес (град), (адрес), на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 2040 лв., представляваща направените по настоящето дело разноси.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____